

Balázs Imre József**EGY NAP**

„Egy nap jött és halkán süttött nekem”
(Palasovszky Ödön)

Nem vágytam másra, csak a fényre,
ott ültem a félhomályban, vártam valamit.
Gyűjtsd föl a villanyt, mondták,
nem fog fájni, nyújtózz a kapcsolóig,
ennyi az egész.

Nem vágytam semmire, csak ültem,
vártam, hogy ne zavarjon az érzékelés,
vártam, hogy nőjek már akkorára,
amíg nem férek bele a sötétbe,
itt-ott kilógnak a végtagjaim vagy a fejem,
úgy gondoltam, az már valami,
úgy gondoltam, az már valami lesz.

Parnasszus, 2011/1.

(Balázs Imre József 1976-ban született Székelyudvarhelyen. Verset és esszét ír. József Attila-díjas.)

Komálovics Zoltán**A HARMADIK**

Egyszer hozzánk ér az Úr.
Pontosítja a szögeket az árnyék
És a test között.

Ki lép a legutolsó nyomba
Legmélyén súlya erejének?
Eget ránt magával érkezése,
A távozás majdnem észrevétlen.

Elég egy kéz a legutolsó térben
Megtörni a szív szünetének csendjét.
Az eső verte hideg ujjak ébredése
Nem több, mint mi vagyunk.

A test benned folytatódik,
Hiába hever egy másikon.
Hármunk közt hozzád legközelebb,
Külső pontjai némák.

A hullás levélben lehet öntudatlan,
Lassan lerakódik fentről a földre.
Könnyű a nehézzel összeérni,
Avar lenni megadás nélkül,
Huzatos őszben remegő pernye.

Más az összeroskadás.
Egy sóhaj a test rianása,
Míg átrándul fentről a lentbe.
Az eget rántja magával,
Marokkal tépi a kéket,
Amikor hullik az ember.